

Satans Eden nr. 135 og nr. 136
Mitt liv har vært et vitnesbyrd, del 1.

24. november 2023, AM
Brian Kocourek, pastor

**Dette er en automatisk oversettelse gjort med et dataprogram.
Nøyaktigheten er derfor ikke like bra som et menneske kan gjøre.**

Amen. La oss bøye våre hoder i et bønneord.

Nådige Far, vi kommer i dag for å feire Ditt nærvær blant oss og for å gi Deg ære og heder for alt det Du har gjort i denne timen. Og Far, vi kommer bare som et vitnesbyrd om Ditt Navn, vel vitende om at Du kalte Paulus til å være et vitnesbyrd. Du ringte William Branham. Han sa: "Jeg er bare et vitne.

Og Du kaller alle oss som har Den Hellige Ånd til å være vitner om Ditt Nærvær. Og så, Herre, ikke bare Ditt nærvær, men Din kraft. Så, Fader, vi kommer til deg i Jesu Kristi navn. Amen.

Du kan sette deg.

Vel, det er noen få mennesker som ikke kunne komme i dag, men forhåpentligvis vil de få opptaket, for dette kommer til å bli høydepunktet i min tjeneste.

Denne morgenen vil jeg gjerne ta meg tid til å gi dere en liste over overnaturlige hendelser som jeg har vært vitne til i løpet av hele mitt liv. Jeg begynner å bli gammel, og jeg vil ha en permanent oversikt over de gangene jeg har vært vitne til at Gud direkte har gått i forbønn for meg i mitt liv, eller besvart bønner som var umulige for Gud å utføre. Dette handler ikke om meg, men heller om å vise deg at Gud holder sine løfter. Jeg vil lese noen skriftsteder som forteller deg at vi skal være vitner.

Du kan ikke være et vitne om noe du ikke har sett. Og Gud vil ikke gjøre ting for å vise deg sitt nærvær med mindre du er villig til å fortelle andre, og dermed være et villig vitne, om ham. Du må bli et vitne, ellers kommer du bare til å bli utelatt. Så ikke prøv å gjøre dette vitnesbyrdet til noe annet enn det jeg har vært vitne til at Gud gjør. Det er ikke jeg som gjør disse tingene, det er Gud som gjør dem.

Men i dag ønsker jeg å fortelle dere hva jeg har sett med mine egne øyne. Jeg ønsker å vitne om ting som forkynner Guds overnaturlige nærvær blant oss. Igjen, dette handler ikke om meg, men snarere om HAM, om det jeg bare har vært vitne til i løpet av mitt liv, om det Gud har gjort, og som jeg bare var klar over. Du bør også være klar over hva Gud gjør for deg.

Jeg er sikker på at skeptikerne vil tale ondt om dette vitnesbyrdet og tvile på disse hendelsene, men jeg vil møte dem ved den hvite trone, og Gud vil være der for å være mitt vitne.

Han sa til oss: **Lukas 12,8** *Jeg sier dere: Hver den som bekjenner meg for menneskene, ham skal også Menneskesønnen bekjenne for Guds engler:*
Og det inkluderer de tingene som Gud gjør.

Jeg vet at jeg mange ganger før denne formiddagen har snakket om flere av disse vitnesbyrdene om hva Gud vil gjøre, men jeg har aldri samlet dem på en så enkel måte som dette. Så her er de.

Jeg ble spurt av Guds stemme. Resepsjonisten der hadde bedt meg om å sette mine vitnesbyrd i en bok. Jeg har hatt brødre fra hele verden som har bedt meg om å sette mine ord i en bok eller mine vitnesbyrd i en bok. Så her er de. Dette er ikke et vitnesbyrd om min tjeneste. Når det gjelder læren jeg forkynner og hvem jeg satt under og slike ting. Dette er bare et vitnesbyrd til Ham, for å vise Ham ære.

Hebreerne 2:4 *Gud vitnet også om dem, både med tegn og under og med forskjellige mirakler og Den Hellige Ånds gaver, etter sin egen vilje?*

Så Gud er den som faktisk, ved å vise tegn og under, vitner om hvem du er, at du er Hans.

Det er altså Guds vilje at vi skal være vitner om hva Han har gjort i våre liv. Og Han vitner om oss med tegn, under og Den hellige ånds gaver.

26:22 *Derfor har jeg fått hjelp av Gud, og jeg fortsetter den dag i dag og vitner både for små og store og sier ikke noe annet enn det som profetene og Moses har sagt skal komme:*

Apostelen Paulus sa: "Alt jeg er, er et vitne." Ikke gjør meg til en stor kanon blant dere. Det er jeg ikke. Jeg er bare en av deres egne. Og hvis vi tjener en storkar, hvem er da Gud?

Med andre ord, vi finner ikke på disse tingene, vi er bare et vitne om hva Gud gjør, og vi har skriftene til å bevise at det vi sier er sant.

Apg 26:16 *Men reis deg og stå på dine føtter; for jeg har vist meg for deg i denne hensikt, (dette er en hensikt) for å gjøre deg til en tjener og et vitne både om disse ting som du har sett, og om de ting som jeg vil vise deg i;*

Apostelen Paulus forteller oss altså at han er et vitne.

Så vi ser at Paulus selv ble gjort til et vitne om Guds gjerninger, det Gud gjorde. Som broder Branham som aldri hevdet å være noe mer enn bare et vitne til hva Gud gjorde, og grunnen til at mange mennesker ikke vitner om hva Gud gjør, er kanskje fordi de ikke tror at Gud gjør dem, så de holder bare kjeft. Med andre ord, åh, det er bare en tilfeldighet. Jeg tror ikke på tilfeldigheter. Da vil ikke Gud gjøre det for deg, fordi du ikke vil vitne for Ham.

Så grunnen til at jeg forteller deg hva jeg har vært vitne til, er at du kanskje også har vært vitne til ting som bare kan forklares med at det er Gud som gjør dem, men du er redd for å fortelle det til andre. Nå, jeg gjør ikke det. Jeg har sagt til dere alle at dere skal ha en bok, hvor dere kan skrive ned de ting som Gud har gjort for dere, så vil dere bygge opp deres egen tro. Jeg vil gjerne vite hva Han har gjort for dere like mye som hva Han har gjort for meg.

Med andre ord, jeg er like velsignet når jeg ser at Gud i ditt liv gjør ting for deg, som bare Gud kan gjøre. Bare det å tro at det var Gud som kan være forklaringen. For la oss innse det, vitenskapen ønsker å ta all æren, men de kommer ikke til å få den fra oss.

De Salvede i endetiden 65-0725M S:193 *Nå, jeg vil at dere skal vite at dette er sikkert. Og dere som lytter til dette båndet, (han snakker her til båndlytterne) dere trodde kanskje i dag at jeg prøvde å si det om meg selv,*

(Med andre ord, når du hører hva han vitner for deg, tror du kanskje at han snakker om seg selv, men det gjør han ikke. Han er bare et vitne om hva Gud har gjort, og en stemme eller et vitne som lar deg få vite det).

"Det var jeg som pakket dette budskapet. Jeg har ikke mer med det å gjøre enn ingenting, ikke mer enn bare en stemme. Og min stemme, selv mot bedre vitende... Jeg ville bli pelsjeger. Men det er min Faders vilje som jeg erklærer å gjøre og er fast bestemt på å gjøre. Jeg var ikke den som viste seg nede ved elven."

"Jeg sto bare der da Han viste seg." (Du skjønner at det handler om Gud, og ikke om oss.) "Jeg er ikke den som utfører disse tingene og forutsier disse tingene som skjer så fullkomne som de er; jeg er bare en som er i nærheten når Han gjør det."

Han fortsetter med å si ... *"Jeg var bare en stemme som Han brukte til å si det. Det var ikke det jeg visste; det var det jeg bare overga meg til, som Han talte gjennom. Det var ikke meg. Det var ikke den syvende engel, å nei; det var en manifestasjon av Menneskesønnen. Det var ikke engelen, hans Budskap; det var mysteriet som Gud utfoldet. Det er ikke et menneske; det er Gud." "Engelen var ikke Menneskesønnen; han var en budbringer fra Menneskesønnen. Menneskesønnen er Kristus. Han er Den som du lever av. Dere nærer dere ikke av et menneske. Et menneske, hans ord vil svikte, men du nærer deg av Menneskesønnens ufeilbarlige Kroppsord. Hvis dere ikke har livnært dere fullt ut av hvert eneste Ord for å gi dere selv styrke til å fly over alle disse kirkesamfunnene og verdens ting, vil dere da gjøre det nå, mens vi ber?"*

Så han lar deg vite at det ikke handler om ham, han er bare et vitne til det som skjedde. Og som alle vitner gjør, bruker Gud hans stemme til å snakke til andre om Gud og det Han gjør.

Apg 1:8 Men I skal få kraft, når Den Hellige Ånd er kommet over eder, og I skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og i Samaria og like til jordens ytterste grense.

Jesus talte dette til dem før han forlot oss. Og det var under Hans oppstandelse.

Så, med andre ord, etter at Den Hellige Ånd kommer over deg, skal du bli et vitne for Meg. Hvis du ikke er et vitne for Ham, så har du ikke Den Hellige Ånd. Jeg beklager, for du har ingenting å vitne om, fordi du er blind for det. Det er som en bror skrev til meg forleden dag, og jeg har sendt ham fem ganger allerede om spørsmålet: "Hva med de Syv Tordener? Kommer de Syv Tordener til å komme? Er det meningen at vi skal vente på at den skal komme? Og hvem kommer til å bringe den?" Og alle den slags spørsmål. Og jeg skrev tilbake til ham, og jeg sendte det ene sitatet som broder Branham sa at en person spurte broder Branham om det samme. Og broder Branham sa: **"NEI."** Han sa at de syv tordener er Seglene som ble åpnet. Han sa at når hvert Segl ble åpnet, talte en Torden.

Så hvor mange ganger må jeg sende denne e-posten? Og jeg sa til broren: "Enten skjønner du det ikke, eller så er du ikke ordinert til å skjønne det, for hvis du var ordinert til å skjønne det, ville du skjønt det."

Jeg sa: "Hvorfor skriver du ikke ned dette og ser på det en gang i uken til det blir en del av vokabularet ditt. Jeg bryr meg ikke om du omgås folk som er 7-tommere, og

om du går i kirken med en gjeng 7-tommere. Hvis du følger det dogmet, er du fortapt." Du er fortapt. Du sier: "Å, det er en tøff ting." Hør her, enhver som ikke vil ta imot det broder Branham sa, er fortapt. De sier: "Å, det kommer til å være 7 menn, og hver av dem kommer til å ha en Torden." De er allerede talt. De er Seglene, de Syv Segl.

Greit. Så hva ser de etter? De ser etter noe de kan gjøre. Det betyr at de er i et arbeidsprogram. Så jeg sa til brødrene at hvis dere ikke får det, så sa jeg: "Enten kan dere ikke få det, eller så er dere ikke ordinert til å få det, eller så er dere bare fortapt." Jeg sa: "For det er det profeten sa." Jeg sa: "Du lytter til andre, og de er løgnere, så ikke gjør det." Hvorfor skulle du lytte til en gjeng med løgnere? Lytt til en stadfestet profet.

Det er ganske tøft. Men vet du hva? Jeg er sliten. Jeg er 70 år gammel, jeg har unnskyldninger. Med andre ord, du blir lei av å være dum. Og jeg sier ikke at broren er dum, men jeg sier bare at hvis du hører på det samme om og om igjen og forventer et annet resultat, er det et tegn på sinnssykdom.

Apg 1:8 Men I skal få kraft, når Den Hellige Ånd er kommet over eder, og I skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og i Samaria og like til jordens ytterste grense.

Etter at Den Hellige Ånd kommer, skal dere vitne fordi Gud kommer til å gjøre. Han er her og gjør, Brødre og søstre, vi har vist dere 82 av de 86, og det er alle slags andre ting enn det, som ikke er forbundet med ordet Parousia i Bibelen. Så, med andre ord, etter at Den Hellige Ånd kommer over dere, vil dere vitne for andre om hva Gud gjør.

Det står det i Hans bok akkurat her. **Apg 10:39 Og vi er vitner om alt det han gjorde både i jødernes land og i Jerusalem; de slo ham i hjel og hengte ham på et tre:**

Jeg er sikker på at hvis du tenker over det, så har Han vært der i livet ditt flere ganger enn du selv kan huske. Jeg gikk gjennom et ekte minne. Og jeg er glad jeg ikke har hukommelsestap, for jeg husker alle disse tingene.

Men det vitnesbyrdet jeg bringer i dag handler om Hans usvikelige løfte om å være der vi er. Og du kan også være et vitne om hva Han gjør nå før du kommer deg ut herfra.

La meg bare si dette. Jeg måtte dele den opp i to prekener fordi den var for lang. I morges fikk jeg faktisk bekreftelse fra broder Ben på en av dem, så jeg la den til på

slutten, selv om det skjedde i 2002. Men jeg fikk bekreftelsen i 2023, 21 år senere.

Menighetens tidsalderbok Kapittel 2 - Patmos-visjonen S:32 "Det er slik menigheten er."

"Vintreet er blitt delt, og lemmer er blitt podet inn. De har podet inn baptistiske lemmer, metodistiske lemmer, presbyterianske lemmer og pinsevenner." "Og disse lemmene bærer baptistisk, metodistisk, pinsevennelig og presbyteriansk frukt. (Konfesjonelle frø som de produserer sin frukt fra.) Men hvis vintreet noen gang frembringer en annen gren av seg selv, vil den grenen være nøyaktig lik vintreet selv. Det vil være den samme slags gren som ble frembragt på pinsedag. Den vil tale i tunger, profetere og ha den oppstandne Jesu Kristi kraft og tegn i seg.

Jøss! Så hvis du ikke ser noe av dette, synes jeg synd på deg, for du er egentlig ikke en del av dem som er blitt podet inn. Eller født på ny. Nå, sier han. *Hvorfor?"*

"Fordi den lever av de naturlige ressursene i selve vintreet. Du skjønner, den ble ikke podet inn i vintreet; den ble FØDT inn i vintreet. Da de andre grenene ble podet inn, kunne de bare bære sin egen frukt, for de var ikke født av vintreet."

(Jeg vil her bemerke at hvis du er vitne til noe, betyr det at du er et vitne til det).

"De vet ikke om det opprinnelige livet og den opprinnelige frukten. De kan ikke vite det, for de ble ikke født av det. Men hvis de hadde blitt født av det, ville det samme livet som var i den opprinnelige stammen (Jesus) ha kommet gjennom DEM og manifestert seg gjennom DEM.

Med andre ord, du kan ikke komme unna det. Han er en overnaturlig Gud, og hvis du har et forhold til denne overnaturlige Gud, vil du se det overnaturlige.

Johannes 14:12, (og dette er broder Branham som fortsetter:) *Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Den som tror på meg, han skal også gjøre de gjerninger jeg gjør, og større gjerninger enn disse skal han gjøre, for jeg går til min Far."*

Så, la oss begynne med nummer én) Og dette høres kanskje litt barnslig ut, men jeg var et barn da det skjedde, og jeg var veldig klar over hva som foregikk. Mine tidligste minner begynte da jeg bare var tre år gammel, og jeg gikk ut bakdøren til huset vårt på Girard Ave i Bloomington Minnesota.

Jeg gikk ut til seilflyet og satte meg på seilflyet på huskestativet vårt, og begynte å svinge meg, da det kom tre slanger ut av det ene hullet.

Dette skremte meg, for jeg husket fra kirken at djevelen var en slange. Så hvis du tror at barna dine er for små til å forstå, bør du lytte. Jeg var bare tre år, og jeg forstod. Så de er i stand til å forstå. Uansett, dette skremte meg, for jeg husket fra kirken at djevelen var en slange, og så begynte jeg å rope: **"Pappa, djevelen, djevelen, djevelen."** Jeg fryktet for livet mitt, like redd som en treåring ville ha vært for å se disse slangene som var på vei rett mot meg. Jeg ville fortsatt vært redd i dag. Jeg tror at Gud forberedte mitt lille hjerte mot treenigheten da tre slanger kom ut av ett hull. Så dette ble innprentet i mitt sinn.

Faren min løp ut, tok en hakke og kappet av hodene deres. Deretter kastet han resten av kroppene deres ned en stor bakke der bulldosere var i ferd med å forme sidene på den nye motorveien 35W som ble anlagt på den tiden.

Den andre gangen jeg var vitne til Guds overnaturlige gjerninger, var i **1962**. Det er lenge siden. Jeg var ni år gammel, og jeg hadde en lillesøster som kjempet hver dag og ble intubert som nyfødt til hun døde etter 18 uker. Hun slet med å få mat, og jeg skal fortelle deg hvorfor, for legene hadde gitt moren min et medikament for å hjelpe henne med graviditeten, og det tok livet av babyen. Så smarte er legene. Hun kjempet for hvert åndedrag hun tok, og de sugde ut slim i litervis hver dag.

Hver dag var det en 1-liters eller 2-liters tingest som hver dag ble fylt opp, og så måtte de sette på en ny.

En morgen våknet jeg til slutt, og foreldrene mine fortalte at Gud hadde hentet lillesøsteren min Molly hjem den morgenen. Jeg ble veldig trist og gikk ut i bakgården for å gråte, og noe talte til meg. Ikke hørbart, men det var i hjertet mitt, og det var veldig sterkt."

Den sa: **"Hvorfor gråter du for henne?"** Og jeg forsto det ikke.

Han sa: **"Se opp."** Og da jeg gjorde det, så jeg en sølvsnor som gikk opp gjennom skyene, og den gikk fra soverommet hennes og opp gjennom skyene. Akkurat som broder Branham snakket om sin brors sønn som ble drept i en bilulykke. Og han sa: "Jeg så en sølvstripe gå opp." Vel, alt jeg kunne tenke på den gangen, jeg var bare 9 år, var at jeg hadde hørt historien om Jakobs stige til himmelen i kirken, og jeg visste at hun var på vei opp for å møte Gud. Så ja, jeg fikk noe som katolikk.

Dette var min andre opplevelse av det overnaturlige ved Gud. Jeg var omtrent ni år gammel.

Nå tenker du kanskje at dette kommer fra et lite barn, men de **rettferdiges fotspor**

er beordret av Herren. Når begynner han å beordre dem? Når du blir født, så det spiller ingen rolle om du er 3 eller 9 år. Gud forberedte mitt sinn for Hans større herlighet.

Den tredje opplevelsen av Guds overnaturlige kraft) Året etter skjedde det noe med meg da jeg var **ti** år gammel som jeg ikke husket, men som min mor fortalte meg om noen år før hun gikk bort. Min bror Paul gikk i åttende klasse og var interessert i å snakke med prestene ved Crozier-seminaret i Onamia, Minnesota, om livet på presteseminaret.

Siden han ikke kunne kjøre bil ennå, bestemte foreldrene mine seg for å gjøre en dag ut av det og tok med broren min Paul, som var 14 år og hadde en avtale, og storebroren min Mark var 11 år, og jeg var 10 år, og jeg fikk beskjed om at jeg også skulle bli med.

Paul skulle møte flere prester og snakke om presteyrket. Vi kjørte opp sammen, en kjøretur på ca. 1 1/2 time. Onamia Minnesota er stedet der Lake Milacs ligger. Det er den største innsjøen i Minnesota utenom Lake Superior. Hvis du ser på et kart, ser du den midt i midten, og jeg tror den er 28 miles i diameter.

Da vi ankom, kom fire prester ut i foajeen for å møte oss, og de omringet meg umiddelbart, selv om det var tydelig at Paul var et hode og skuldre høyere enn meg selv. De sa til foreldrene mine at denne unge mannen (med henvisning til meg) er den som har kallet i livet sitt.

Det fortalte hun meg ikke før tre år før hun døde. Så noen av disse tingene du går gjennom i livet, vet du ikke om før senere.

Den fjerde opplevelsen) I fjerde klasse hadde jeg en drøm, og i den var jeg gift i noen år, og jeg husker at jeg kom inn i hjemmet mitt etter å ha kommet tilbake fra en misjonstur i Afrika. Jeg tok av meg fedoraen som jeg hadde hatt i drømmen, og kastet den på hattetreet i entreen idet jeg kom inn inngangsdøren.

Jeg hadde to små døtre på det tidspunktet som hadde langt hår, og jeg våknet og tenkte: "Hvordan kan dette være siden jeg var katolikk, og hvordan kunne det ha seg at jeg var gift og hadde barn, og likevel var jeg en forkynner av evangeliet, for som katolikk kunne ikke en forkynner være gift og ikke ha barn."

I drømmen kom jeg nettopp hjem fra en misjonsreise, som en forkynner av evangeliet. Men jeg holdt dette i mitt hjerte til mange år senere da det gikk i

oppfyllelse, og jeg var pastor, og jeg kom hjem fra en misjonsreise i Afrika, og jeg hadde unge jenter. Og jeg hadde et hattetre der jeg pleide å sette fedoraen min når jeg kom hjem fra misjonsreisene mine. Det er merkelig hvordan Gud kan vise deg ting du skal gjøre flere år før du gjør dem. Så det er ikke rart å høre broder Branham i en bønnelinje fortelle noen om ting de gjorde for mange år siden.

Igjen ser vi at **de rettfærdiges fotspor blir forberedt av Herren**. Han forberedte meg på det som skulle komme.

Den femte overnaturlige opplevelsen jeg var vitne til) Jeg kunne bare stoppe her, og dere sier, og dere går kanskje bare bort og sier, å, det er fint, men det er egentlig ingenting der. Vel, la meg bare fortelle dere at det er mye mer der.

Den femte overnaturlige opplevelsen jeg var vitne til) Det gikk et år, og jeg var ute og lekte. Jeg kunne se at det regnet nede i gaten, så søsknene mine gikk inn før det ville komme opp i kvartalet og gjøre oss alle våte. Jeg ble ute og så regnet komme opp til gjerdet til naboen min (de het Cradettes).

Akkurat da den nådde gjerdelinjen, stoppet jeg og beordret den til å stoppe akkurat der, slik at jeg kunne bli ute og leke. Den stoppet ved gjerdelinjen og beveget seg ikke lenger. Det virket som om det gikk en halvtime eller så. Til slutt gikk jeg inn etter en stund, og regnet fortsatte å bevege seg over hagen vår og oppover gaten. Så du vil kanskje si at det bare var en tilfeldighet at regnet stoppet. Nei, jeg tror ikke på tilfeldigheter.

Da broder Branham åpnet døren og bladene virvlet rundt i den lille virvelvinden, tok han av seg hatten og takket Gud for Hans nærvær. Så jeg tror vi alltid bør være oppmerksomme på å takke Gud for alt som skjer i livet vårt.

Nå vil du kanskje si, hvordan visste du at det var Gud som var involvert der? Alt jeg kan si er at på samme måte som broder Branham trodde da tre blader rørte seg rundt i en virvelvind i bilen hans, sa han at han trodde at Gud var i det. Jeg spurte Gud, og Han gjorde det, det er alt. Så hva annet skal jeg si om det?

Dette er et lite barns tro, men den viste en erfaringsbasert visshet om at "**med Gud er alt mulig**".

Nå er det rart at jeg ikke hadde flere, for i bunn og grunn var ikke årene på videregående skole særlig Kristus-sentrerte. Jeg gjorde bare det andre ungdommer gjorde. Jeg drev med idrett og slike ting.

Den sjette gangen jeg opplevde Guds kraft) Årene hadde gått, og jeg gikk på college om høsten. Jeg sa til en venn at jeg hadde lyst til å gå på et bønnemøte. Det var i **1974**. Jeg var 21 år gammel. Han fortalte meg om et bønnemøte som skulle finne sted den helgen og hvordan jeg skulle komme meg dit, og da jeg kom dit, var det tilfeldigvis en evangelist fra Canada der.

Jeg hadde gitt mitt liv på et Billy Graham-korstog året før, sommeren juli **1973**, og jeg leste stadig i Bibelen.

Den kvelden viste mannen at vi ifølge Bibelen har fått befaling om å la oss døpe "**i Herren Jesu Kristi navn**".

Jeg sa: "**Hvis det er det Bibelen befaler, finnes det da en innsjø i nærheten som jeg kan bli døpt i?**" Han sa at det er en på baksiden av huset. Jeg gikk ut i vannet, og himmelen var mørk med mange stjerner på.

Jeg ble døpt, og straks jeg så opp da jeg gikk mot strandkanten og så tre fallende stjerner, sa jeg med en gang: "**Jeg ser Satan falle som stjerner.**" Jeg husker at jeg siterte skriften om det. At Jesus sa det samme.

Igjen bekreftet Gud at de tre slangene som kom ut av det ene hullet, var Treenigheten. Senere, før jeg dro, ga en bror meg boken om menighetens tidsalder og boken om de syv segl og sa: "Les dem, du vil bli velsignet." Så jeg tok bøkene med meg hjem, og jeg bestemte meg for å lese den største fordi den var større. Det var min begrunnelse. Men den aller første prekenen var "**Gud gjemmer seg i enkelhet**", og det satte tonen for å lese alt det andre.

Den syvende gangen jeg var vitne til Guds kraft, fant sted da jeg var godt inne i college-tiden og i mitt siste år der jeg utdannet meg til lærer og hockeytrener. Det var tidlig i **1976**. En lørdag var jeg ute og gikk på skøyter på den lokale skøytebanen ved Riverside Elementary School, og jeg var helt alene.

Jeg prøvde ut en ny kølleføring som jeg hadde lært meg, der man stormer mot mål og trekker pucken bak ryggen, bak høyre side, og jeg snudde meg raskt til venstre og banket pucken inn bak ryggen, men jeg beveget meg veldig fort og skled på en kølle som lå på isen, og begge føttene mine forsvant under meg og gikk mot mål.

Hodet mitt beveget seg rett mot røret. På hockeybanene der ute tar de bare en brannhydrant og fyller dem med vann. De har ikke en lastebil og gjør ting spesielt. Så hvis målet står der, kommer det til å bli stående der, og det kommer kanskje til å bygge seg opp is rundt det, så det kommer ikke til å gå noe sted. Og jeg ville ikke at

hodet mitt skulle treffe hjørnet av målet, som tilfeldigvis var frosset fast i isen. Så jeg snudde meg rundt slik at jeg traff ryggen i stedet for hodet, og da jeg traff ryggen, var det så hardt at jeg brakk to tverrproteser. Det er de små knoklene som stikker ut på ryggraden og er forbundet med ryggmuskulaturen. Hver av dem er forbundet med en muskel som går på tvers av ryggen, og jeg hadde to av dem, den ene oppå den andre, slik at musklene ble brukket av.

Jeg måtte krype med hendene bort til der jeg hadde parkert bilen min fordi jeg ikke kunne bevege beina, og ved hjelp av hendene måtte jeg dra meg opp for å sette meg i setet. Jeg kjørte ned til universitetet, hvor jeg hadde tilgang til trenerne og laglegen, som tok røntgenbilder og fortalte meg at jeg hadde brukket av den to-transversale prosessen i ryggen.

Han sa at alt jeg kan gjøre er å gi deg smertestillende foreløpig, og om seks uker skal hevelsen avta, og så skal tverrprosessen begynne å finne tilbake, og prosessen skal ta ca. seks måneder. Jeg var helt knust, for jeg hadde ekstremt vondt.

Jeg kunne ikke legge meg ned på ryggen eller siden, det gjorde for vondt. Jeg gikk i kirken på søndagen, og om kvelden begynte jeg å lese livshistorien til broder Branham. Jeg visste ikke at han var en profet tidlig i **1976**. Jeg visste bare at denne mannen snakket med Gud, og at Gud snakket tilbake til ham. Som mennene i Det gamle testamente, som Isak og Jakob og Abraham.

Men jeg leste at han hadde mageproblemer, og en dag bestemte han seg for å stole på Gud når det gjaldt helbredelsen, og svelget en bolle med bønner som moren hadde laget til resten av familien, men hun visste at han var dårlig i magen, så hun ville ikke at han skulle spise noe. Så spiste han dem og kastet opp, og han tok imot oppkastet, svelget det ned igjen og sa: "Ved Hans striper er jeg helbredet." Og Gud helbredet ham.

Jeg sa: "Hvis Gud kan gjøre det for den mannen, så kan den samme Gud helbrede min ødelagte rygg. Dagen etter var det mandag, og jeg var lærerstudent på Oak Grove Junior High School i nærheten. Alt jeg husker fra den dagen var at når jeg ble sliten av å stå hele dagen, lente jeg meg opp mot en stol for å hvile.

Klokken fire kom, og jeg befant meg på ishockeybanen. Jeg klarte ikke å bøye meg forover for å snøre skøytene skikkelig fast, men jeg fikk dem på, selv om det var veldig smertefullt å bøye seg forover for å gjøre det. Jeg kunne med andre ord ikke bøye meg ned. Jeg kunne bare bøye meg litt. Så jeg prøvde å knyte dem.

Men jeg var fast bestemt, og hvis Gud skulle helbrede meg, ville det kreve en troshandling fra min side for å gjøre det. Så jeg tok dem på og husket broder Branham. Så jeg tok dem på og tok et skritt ut på isen, og da jeg gikk ned på isen, hadde jeg aldri forestilt meg at jeg skulle føle en slik smerte. Det var som lynet som gikk gjennom hele kroppen min, men da jeg tok mitt andre skritt, var det ikke mer smerte. Alt var borte. Gud hadde helbredet meg øyeblikkelig fra det jeg var blitt fortalt ville bli en svært smertefull seks måneders prøvelse. Så det er et sant mirakel fra Gud.

Den åttende gangen jeg var vitne til Guds overnaturlige nærvær) var i **1977** og jeg var på vei til Rapid City for å ha fellesskap der, og en gang da jeg passerte Sioux Falls South, Dakota, hadde jeg kjørt en stund og var ute på landet, På dette tidspunktet begynte jeg å bli veldig sulten fordi det er omtrent 12 timer fra Minneapolis til Sioux Falls eller til Rapid City og Sioux Falls ligger omtrent halvveis imellom, og jeg ble sulten så jeg stoppet på en liten diner langs motorveien.

Jeg gikk inn og bestilte en hamburger og spiste den. Mennene klaget over at tørken var så ille, for det hadde ikke regnet på en god stund, og de var redde for å miste avlingene sine. De hadde mye mais i området.

Idet jeg åpnet døren for å forlate etablissementet, sa jeg: "*Ikke vær redd, det kommer snart regn.*" Jeg gikk ut, satte meg i bilen, og det begynte å regne. Jeg var ikke engang ute for å se regnværet. Jeg bare visste det, sa det, og så skjedde det. Jeg tenkte med en gang på skriftstedet som sa at vi skulle underholde engler uten å være klar over det, og at de kanskje trodde at jeg var en engel.

Den niende gangen jeg fikk være vitne til Guds overnaturlige kraft, var i **1978**. Jeg var på vei tilbake fra noen møter med en gruppe unge voksne fra menigheten min i Minneapolis, Minnesota. Vi kjørte til Rapid City for å delta på noen Budskapsmøter der.

Da vi reiste tilbake gjennom Sioux Falls i Sør-Dakota, nevnte en av ungdommene at faren deres lå på sykehuset der, og at han var lam. Vedkommende ba oss om å be for faren, som ikke var troende. Så vi sa at vi ville dra til sykehuset og gjøre det.

Vi gikk til rommet hans; de ba meg om å be for ham, og jeg ba for ham, for han var lam på høyre side. Jeg var i tjeneste på dette tidspunktet. Etter at jeg hadde bedt for ham, følte jeg meg veldig rar innvendig, som om jeg hadde sett på et bilde jeg ikke burde ha sett på.

Jeg unnskyldte meg og oppsøkte et rom lenger ned i gangen hvor jeg kunne gå ned på kne og be. Jeg spurte Herren hva som var galt, og Han sa til meg: "**Du ba mannen om å bekjenne sine feil, men du bekjente aldri dine egne.**"

Jeg hørte ikke dette med mine ører, men i mitt hjerte. Så jeg ransaket min sjel, og Han viste meg noe jeg hadde i mitt hjerte mot en annen person i menigheten. Jeg sa til Ham at jeg ville gjøre det godt igjen når jeg kom hjem.

Han sa til meg: "**Gå tilbake og fortell ham at du aldri ba meg om tilgivelse før du ba for ham. Og at du ønsker å be for ham igjen fordi du ikke gjorde det riktig.**"

Jeg bare ble liggende der på mitt ansikt foran Gud og rørte meg ikke. Han sa det igjen, og denne gangen begynte det å riste i meg, men jeg beveget meg fortsatt ikke. Til slutt, en tredje gang, sa Han med en veldig høy risting: "**GÅ TILBAKE OG BE FOR HAM IGJEN.**"

Jeg sa: "Hva skal jeg si til ham?" Og stemmen talte tilbake og sa: "**Fortell ham sannheten.**" Så jeg reiste meg fra knærne, gikk inn på rommet hans og forklarte ham hele episoden jeg nettopp hadde vært gjennom, og spurte faren om jeg kunne be for ham igjen, og han sa ja.

Så jeg bøyde hodet og ba en gang til, og da jeg denne gangen ba Gud om å helbrede ham, følte jeg i min egen sjel at det var gjort, og sa det til ham. Deretter forlot vi sykehuset. Neste dag fikk jeg beskjed om at de om morgenen hadde tatt ham ned for å ta røntgenbilder før operasjonen.

Da de sammenlignet røntgenbildene han hadde tatt før operasjonen med de tidligere røntgenbildene han hadde tatt da han ble innlagt til operasjon på fredag, kunne de ikke tro det de så. De nye røntgenbildene viste at de to skivene som var så slitte at de måtte tas ut, var fullstendig leget på dette tidspunktet.

Nå behøvde de ikke å operere. Priset være Herren, de kjørte ham til gården hans, og da de kom til kanten av den seks hundre fot lange oppkjørselen, sa han: "La meg gå resten av veien til huset." En lam mann kan ikke gjøre det, men en mann som er blitt helbredet kan gjøre det. Og det gjorde han. På fredag kunne han ikke gå og var lam, og på mandag, en dag etter bønnen, kunne han gå igjen. Så hvem gjorde det? Gud gjorde det. Jeg var bare et vitne til hva Gud gjorde.

Den tiende gangen jeg var vitne til Guds kraft, var også i **1978** da jeg var på vei for å besøke min far. Jeg hadde en drøm om at han var død, og jeg var på vei til

begravelsen hans. Broder Branham kjørte med meg i bilen, og da vi kom til begravellesbyrået, gikk han inn og la hendene på far i kisten, og han satte seg opp i live. Så jeg kjørte ut for å møte ham i hjemmet deres i Pennsylvania på den tiden. Jeg hentet søsteren min i Madison, Wisconsin. Vi kjørte gjennom Ohio og videre inn i West Virginia.

Før jeg fortsetter med dette, vil jeg bare si at det var i 1974. Jeg tar feil om datoen der. Det var i 1974, for han døde i 1977. Så det som skjedde var da jeg i 1977 flyttet ut fra min bestemors hus, og jeg kom tilbake for å hente et nytt lass med møbler, og de to onklene mine var der, og onkelen min hadde henvendt seg til meg og sagt Brian, jeg har dårlige nyheter til deg?

Faren din har nettopp gått bort. Kvelden før snakket jeg med faren min om frelse. Han aksepterte frelsen. Jeg sa: "Pappa, tror du at Jesus døde for deg personlig? Han sa ja, det gjør jeg. Jeg sa, OK, la meg spørre deg om dette. Hvis du kunne velge mellom kirken og Jesus Kristus, hva ville du valgt? Det er ikke engang et spørsmål. Jeg velger Jesus Kristus. Neste dag dro han hjem og døde. Jeg kom hjem til bestemor, og onkelen min fortalte meg at han var død.

Jeg gikk ovenpå og var forferdelig bedrøvet. Jeg var forferdelig emosjonell over det, og jeg la meg på mitt ansikt foran Gud, og jeg ba, og Gud sa: "Hvorfor gråter du? Viste jeg deg ikke at han ville bli oppreist fra de døde? Og så husket jeg drømmen jeg hadde hatt, hvor broder Branham hadde lagt sine hender, og det var på grunn av Tokenet som han forkynte at min far ble gitt liv.

Da vi kjørte ned en lang bakke som krysset grensen til West Virginia, lyste oljelampen på bilen min. Vi kjørte rett inn på en bensinstasjon og så en lang oljeflekk på veien, og oljen min var helt borte. Jeg kjøpte fire liter olje, fylte bilen, og så satte vi kursen mot Pennsylvania. Vi kjørte 125 miles, og oljelyset begynte å lyse. Vi stoppet, fylte på fire liter olje til og kjørte 25 miles videre, og oljelampen lyste. Legg merke til 125. Nå er det bare 25 miles, og lyset tennes igjen. Så kjørte vi inn på en Howard Johnson's kl. 02.00, og stasjonen åpnet ikke før kl. 06.00, så vi la setene tilbake for å få litt hvile og vente til de åpnet kl. 06.00.

Klokken 6 om morgenen våknet vi og gikk inn på stasjonen og kjøpte ytterligere 8 liter, fylte bilen med 4, og vi visste at vi hadde 400 miles igjen å kjøre, og jeg tenkte at vi kanskje måtte. For hver 25. mil må vi kjøpe olje. Så jeg foreslo at vi skulle be. Jeg husker at jeg siterte Markus 16 og fortalte Gud hvordan John Wesley hadde lagt hendene på hesten sin som hadde brukket et bein, og etter at han hadde bedt, kom han seg opp på hesten sin og fortsatte misjonsturen sin. Jeg minnet Ham også om pungrotta som bror Branham hadde lagt hendene på. Jeg sa: "Ditt ord sier at de skal

legge hendene på de syke, og de syke vil bli friske. Det sa ikke at de måtte være mennesker. Så kjørte vi de neste 400 milene og mistet ikke en dråpe til.

Da vi kom frem, tok jeg den med til et verksted, og de konstaterte at denne bakre pakningen var sprengt, men kunne ikke forklare hvorfor den ikke lekket lenger - pakningen hadde sprunget lekk, men kunne ikke forklare hvordan vi kunne kjøre 400 miles uten å miste en dråpe olje. For å si det enkelt. Det var fortsatt under garantien. De satte inn en svart bakre tetning, og vi kjørte den hjem til Minnesota noen dager senere.

Den ellefte gangen jeg var vitne til Guds kraft, var den natten min førstefødte kom til verden i **desember 1979**. Min kone var klar, så vi pakket sammen og kjørte de åtte milene til sykehuset. Da vi kjørte ut av oppkjørselen, var tåken så tykk at vi ikke kunne se en meter foran bilen, så vi ba til Herren om at han ville løfte tåken slik at vi kunne kjøre trygt.

Han lettet tåken, og vi kjørte de fem milene til sykehuset i en tunnel, der tåken var over oss og på begge sider av oss, men ikke på veien foran oss. Vi så perfekt og var veldig trygge på vei til sykehuset.

Den tolvte opplevelsen der jeg fikk være vitne til Guds overnaturlige nærvær, var i **1982** da min yngre søster hadde fått diagnosen eggstokkreft. Hun bestemte seg for å besøke meg på vei til San Diego, hvor min mor bodde, og hun ønsket å leve sine siste dager på jorden der.

Ved frokosttid satt hun ved siden av meg, og jeg la hendene på henne og ba Gud om å helbrede henne. Først spurte jeg henne om jeg kunne be for henne. Hun sa ja, og så la jeg hendene på henne for at Gud skulle helbrede henne.

Jeg minnet henne på hvordan Gud helbredet bilen min, fordi hun var i den da det skjedde. Senere, da hun kom hjem, fikk hun beskjed av legen da hun ble undersøkt, at selv om hun hadde eggstokkreft, var det etter nærmere undersøkelser ikke lenger tegn på eggstokkreft i kroppen hennes.

Den trettende gangen jeg var vitne til Guds overnaturlige nærvær, var rundt midten av 1992, og jeg ble invitert til Sverige for å forkynne på et stevne i fem dager. Jeg gjorde meg klar til å gå, og datteren min Sara på fem år kom ned trappen før jeg dro på jobb og sa at Jesus hadde vist seg for henne i går kveld med et budskap til meg. Jeg spurte henne hvordan han så ut, og hun beskrev perfekt Kristus på 33 år,

som var på Hoffmans bilde av Kristi hode. Han hadde fortalt henne at jeg skulle være forsiktig med slangen på den andre siden av vannet. Vel, over vannet ville være over havet der.

Så da jeg kom over på den andre siden av vannet, ble jeg ikke overrasket da pastorene dukket opp på møtene og sa at det var en mann her som hadde tenkt å sove i samme rom som en kvinne han hadde tatt med seg til møtet, og de var ikke gift. Jeg fortalte dem om advarselen, og vi ringte mannen og fortalte ham at han ikke under noen omstendigheter kunne dele rom med denne kvinnen. Og så var det slutt på det.

Den fjortende gangen jeg var vitne til Guds kraft og ba) Det var rundt **1983** da en baby ble født med en hofte ute av ledd. Jeg tror det var Jill Davis, vi ba for henne, og Gud helbredet henne.

Den femtende gangen vi var vitne til Guds helbredende kraft) Et barn som ble født i Kentucky og hodet ikke ville vokse sammen i mer enn flere måneder, (jeg kan ikke huske navnet, men det var enten Randy Davis eller hans yngre bror som het Chris. Jeg tror det var Chris Davis. Men etter at vi la hendene på ham, vokste det sammen igjen.

Den sekstende gangen vi var vitne til Guds kraft) var da Christina var tre år gammel, og vi la merke til blåmerker over hele kroppen hennes, og det var ikke små blåmerker. Vi tok henne med til legen, og han trodde hun hadde leukemi, så vi skyndte oss til et barnesykehus hvor de etter mange tester erklærte en sjelden blodsykdom kalt ITP som var i leukemifamilien av blodsykdommer. Broder Vayle kom ned, og sammen la vi hendene på henne, og Gud helbredet hennes lille kropp. Det var på det sykehuset, tre år gammel, at hun bestemte seg for å bli sykepleier.

Så du ser hvordan hun tre år gammel var klar over at hun ville bli sykepleier. Det er et vitnesbyrd om Guds helbredende kraft.

I 1984 er det faktisk en som er utelatt. Så det er ikke den 17., men det var i 1984. Vi hadde dratt ned til noen møter, for å forkynne for Bob Brooks i Tennessee. Og vi kjørte rundt gjennom Docksville, dro ned bak fjellene der, og dro opp til Marysville. Vi gikk inn i rommet rundt klokken to om natten, og jeg åpnet, og jeg så biblene ligge åpne. Så jeg leste i den, og den var åpen til Jesaja 50, og Herren sa: "Se, jeg har kalt deg, og du skal tale ordet og få de trette til å komme til hvile.

Og uansett, jeg må vise deg det. Jeg har sagt det før med mine andre vitnesbyrd. Uansett, vi kom hjem etter møtene. Vi hadde dem over Thanksgiving-helgen og kom

tilbake neste onsdag. Jeg sto på prekestolen og forkynte for omtrent 30 mennesker, og der var søster Gails Tierney-sønn Charlie som så det. Han var en av dem som så det, og faktisk fire andre personer i kirken. Det som skjedde var at da jeg begynte å preke, så de en hvitkledd mann stå bak meg.

Nå så jeg ham ikke, men mannen var kledd i hvitt, og de sa at han sto bak meg mens jeg forkynte. Og faktisk, da han kom tilbake til budskapet for omtrent to år siden, begynte han å lytte til kassetten mine, og så spiste vi lunsj sammen, fortalte han meg det. Han sa at jeg husker at jeg så den engelen eller hva det nå var som sto bak deg.

Nå har jeg også utelatt dette fra vitnesbyrdet, så jeg må legge det til her. I 1978, før jeg møtte min kone høsten 1978, våknet jeg opp en lørdag morgen og gikk ned på kne for å be fordi vi skulle ha et eldremøte. Herren talte til meg og sa at jeg snart skulle gifte meg. Det var i september 1978. Jeg møtte henne i september 78, og vi giftet oss i februar 79. Det var veldig snart. Og han fortalte meg at noen andre ting ville skje, men jeg har glemt hva det var.

Men vi dro til møtet, og jeg forkynte et veldig enkelt budskap om sauer. Jeg snakket om hvordan sauene fulgte gjeteren. Og hvis den kom på avveie, brakk han beinet på den og bar den slik at den ble veldig nær ham. Og hvis den ble syk, tok han den med til steinene og la honning i steinen, og så slikket de på steinen.

Og da vi kom inn på møtet, var det en gammel dame som gråt og sa: "Hjelp meg. Og hun hørtes veldig barsk ut. Hjelp meg, hjelp. Og jeg la hånden min på skulderen hennes og sa: "Jeg vil gjerne hjelpe deg. Hun sa: "Hvorfor vil du hjelpe meg?"

Og jeg så inn i øynene hennes og så mitt eget speilbilde. Nå tror jeg at vi var i ferd med å komme inn i Kristi bilde. Så jeg sa, fordi jeg ser Kristus i dine øyne, fordi jeg så mitt eget speilbilde tilbake fra hennes øyne. Vel, uansett, under møtet tok de henne ut fordi hun gråt så mye.

Så jeg dro tilbake på tirsdag for å besøke henne, og da var hun død. Så Gud hadde gjenopprettet kvinnen i løpet av de to dagene og tatt henne med hjem. Og hadde det ikke vært for den episoden, hvem vet? Men jeg tror at jeg vil få se henne i oppstandelsen.

På slutten av møtet var det rundt 40 personer som alle kom i rullestol til møtet. Det var en 95 år gammel kvinne som reiste seg opp på møtet og sa: "Kan jeg vitne?" Og jeg sa: "Ja, det kan du." Og hun sa: "Jeg er 95 år gammel, og i 45 år av mitt liv var jeg søndagsskolelærer. Og aldri har en lege gjort for meg det som er blitt gjort for meg i dag."

Jeg forsto ikke dette. Men så sa hun: "Jeg har aldri sett det jeg så i dag." Og jeg sa: "Hva så du?" Hun sa: "Da du kom opp og begynte å tale, var det som en melkesky som kom ut bak deg og omsluttet hele forsamlingen, og alle begynte å gråte. Jeg forstod aldri hva det var før jeg hørte broder Branham si: "Den melkeaktige substansen er Herrens nærvær."

En 75 år gammel luthersk prest reiste seg og sa: "Jeg så det samme." Så sa en 45 år gammel mann som brakte folk inn og ut med rullestolene sine: "Jeg så det samme."

Så det var vel to jeg glemte. Så vi er faktisk oppe i 39 nå.

Den syttende gangen) Det var i 1989 da broren Howard Davis var døende av lungekreft. Han viste meg et røntgenbilde av lungene sine fylt med hvite prikker. Vi ba for ham. Gud helbredet ham etter at vi la en bønneduk fra broder Branham på kroppen hans, og jeg la hånden min oppå den. Og plutselig begynte hånden min å vibrere, og jeg husket hvordan broder Branhams hånd vibrerte og knuste klokker. Vel, uansett, så begynte det. Og jeg sa til broder Howard: "Føler du det?" Han sa: "Ja, det gjør jeg." Jeg sa: "Jeg tror du blir helbredet." Og han gikk tilbake til legen neste dag og ba om flere røntgenbilder fordi jeg tror jeg er blitt helbredet. Og til vår overraskelse hadde han bare tre av de kanskje 300 flekkene som var der. Nå hadde han bare tre prikker igjen, og det var tre prikker.

Det som knuste hjertet mitt, var at seks måneder senere kom han til kirken og sa: "Jeg våknet i morges og kunne ikke røre meg på to timer. Og i stedet for å tenke, vel, du hadde fått slag, for jeg visste ingenting om slag på den tiden.

Jeg gjorde det fordi bestefaren min døde av en, men jeg tenkte ikke engang på disse begrepene. Og jeg sa: "Jeg tror du har svulster." Så den kvelden la jeg fem fingre på pannen hans, og dagen etter tok han en MR-undersøkelse. Og den lengste svulsten var på størrelse med den midterste pekefingeren min. Den største svulsten var på størrelse med tommelen min. Og så var det tre andre svulster.

Så jeg sa det til Howard da han kom tilbake og viste meg røntgenbildene, og han hadde faktisk røde sirkler i pannen. Og jeg sa: "Howard, de vil at jeg skal ta cellegift. Jeg sa: "Howard, hvis du tar cellegift, vil du dø om to uker. Jeg visste ikke at jeg ville si det, men det var det det var. Det var det som faktisk skjedde. Han døde i løpet av to uker.

For jeg sa at hvis du ikke tar cellegift, er svulstene døde, livet har gått ut av dem, og du kan komme til å lide igjen, en stund. Men jeg sa at Gud kommer til å befri kroppen din fordi han sier at blodomløpet må frakte dem bort. Jeg sa: "Nå kan du

velge mellom en langvarig helbredelsesprosess eller å være død om to uker. Og han valgte å ta cellegiften, og han var død etter to uker.

Den attende gangen) En bror i Indiana ved navn Guy Gillis ble bedt for og helbredet fra en svulst som var på størrelse med et egg på brystet hans.

Den nittende gangen vi var vitne til Guds kraft) Det var rundt år **2000**. Jeg var ferdig med min preken og hadde sett Cliff Disponnette, en lokal pinsetroende som av og til kom til min kirke sammen med sin venn Ron Harr, en ung troende i vår menighet. Denne gangen kom han, eller han var ikke så ung, han var omtrent på min alder, men han var ung i budskapet. Denne gangen kom han inn i kirken vår på krykker. Jeg tenkte at han kanskje hadde forstuet en ankel eller noe slikt. Men jeg ba om en bønnelinje, og han kom frem for å få meg til å legge hendene på ham og fortalte meg at han hadde koldbrann. Og så la jeg hendene på ham i henhold til **Markus 16**.

Jeg la hendene på ham og sa: "La det *skje deg etter din tro*." Han begynte å gå, og jeg sa: "La det skje deg etter din tro", etter at jeg hadde bedt for ham for koldbrann i foten hans. Søster Halina, som var på besøk, spurte ham når han sist hadde skiftet bandasjer. Han fortalte at han på fredag hadde tråkket på en skrue mens han gjorde rivningsarbeid sammen med sønnen sin i Dayton, Kentucky. Siden han var diabetiker, kjente han ikke at skruen kom inn. Foten hovnet opp så mye at han ikke fikk av seg støvelen, så sønnen måtte klippe den av for å fjerne den. Han så hvor hoven foten var, så han tok ham med til veteransykehuset, og de informerte ham om at han hadde koldbrann i foten. De skar bort hele legemet, de kirurgiske lagene på undersiden av ankelen, all hud, muskler og sener, helt til man bare kunne se bein. Og rundt kantene var det koldbrann som en hamburger som i utgangspunktet er gammel og sånn. Det så ut som det grønne på fluene. Det var veldig skinnende.

De fortalte ham at de måtte skjære av beinet hans og planla å fange opp koldbranntilstanden, og at operasjonen ville bli satt til mandag. På søndag ba han om tillatelse til å gå i kirken, og de sa at så lenge han kom inn igjen etter kirken, kunne de forberede ham til operasjonen på mandag.

På søndag tok bror Ron Harr ham med til kirken. Etter gudstjenesten ba vi og la hendene på ham, og så ville søster Halina Guzik, en sykepleier i kirken, skifte bandasjene hans. Hun hadde på litt lavendel, og lavendel kan kanskje hjelpe, men det kurerer ikke koldbrann, og det får ikke musklene til å vokse ut igjen. Det var Gud.

Da hun tok av bandasjene, kunne vi se at de hadde operert bort hele hælen hans, og man kunne se koldbrannen rundt kjøttet som var igjen rundt kantene på hælen.

Vi ba for ham, og da han kom tilbake til sykehuset, viste han dem foten sin, og legene trodde ikke sine egne øyne da de så hva de så. Det var ikke mer koldbrann, og på toppen av det hele vokste alle muskler, sener og hud ut igjen, bare et lite arrvev på ca. 2,5 cm i diameter nederst på hælen. Han fikk 15 år til å leve, og jeg begravde ham i Clay City i Kentucky 15 år senere. Ingen i menigheten hans trodde at Gud hadde helbredet ham på grunn av arret som var igjen nederst på hælen. Og jeg ba ham fortelle dem at Jesus hadde spikerarr på hender og føtter da Gud reiste ham opp fra de døde.

Så fordi de sa, vel, Gud gjorde det ikke, lavendelen gjorde det eller noe sånt. Så vi skal avslutte det her.

Vi fortsetter i ettermiddag, og det blir enda bedre.
La oss bøye våre hoder i bønn.

Nådige Far, vi ønsker å takke deg, Herre, for alle de tingene du har gjort. Og Herre, vi ber bare om at vi tar dem med oss. I Jesu navn ber vi. Amen.

Satans Eden nr. 135 og nr. 136
Mitt liv har vært et vitnesbyrd, del 2.

24. november 2023, PM
Brian Kocourek, pastor

La oss bøye våre hoder i bønn. Far, vi ønsker å takke Deg, Herre, fordi vi gav Deg ære i morges. Og Herre, vi fortsetter å gi ære til Deg og det Du har gjort i denne timen, vel vitende om at dette bare er spesielle ting for meg.

Men jeg vet at hvert eneste av dine barn har disse tingene i sine hjerter. Og så, Herre, kanskje hvis vi legger dem alle i boken, så vil vi få Apostlenes gjerninger igjen, Alfa og Omega. I Jesu navn ber vi. Amen.

Du kan sette deg. Det er godt å se deg, søster Joan. Og nå skal vi se på den 20. gangen, faktisk den 22. gangen.

Den tjuende gangen jeg var vitne til Guds overnaturlige nærvær, var i 1997, og jeg holdt gudstjeneste i en kirke nede i Kentucky da jeg ble bedt om å be for flere mennesker i menigheten som var blitt syke av den ekstreme varmen vi hadde hatt

hele uken. Nå vet jeg at jeg kunne nevne dem ved navn, men jeg vil ikke gjøre det av hensyn til dem.

Det hadde ikke regnet på seks dager, og temperaturen var over 38 grader (39 for å være nøyaktig, den søndagen.) Temperaturen hadde vært over 38 grader i seks dager, og det så ikke ut til å være noen slutt i sikte. Den offisielle prognosen sa at det ville bli slik i en uke til eller så.

Min bønn var enkel. Jeg ba Herren om å se at dette var hans egne barn og ikke mine, og at jeg ba ham om å endre været med 30 grader for deres skyld. Etter gudstjenesten gikk vi ut for å spise på en lokal restaurant. Etter at vi var ferdige, noe som var omtrent 45 minutter senere, gikk vi ut, og jeg så opp på himmelen og fikk se en merkelig liten sky formet som en mannsneve som svedde fritt over himmelen. Det var en helt svart sky, men den var bare veldig liten. Jeg snudde meg mot brødrene og sa: "Det minner om Elias' dager da han så opp og så skyen som en knyttneve", og han sa

"Jeg hører at det regner i overflod."

Jeg sa til brødrene: ***"Brødre, noe er i ferd med å skje."*** Deretter dro vi til Lowes for å se etter et teppe sammen med Michal og Halina, som skulle flytte til baksiden av kirken fra New Jersey.

Michal og jeg så på teppene de hadde tilgjengelig, men siden vi ikke kjøpte noe på søndag, var vi bare der for å se. Plutselig gikk strømmen i bygningen, og reservestrømmen ble slått på. Jeg sa at det var noe som skjedde utenfor. Vi gikk til forsiden av butikken og gikk ut.

Det var en svart sky så langt øyet kunne se fra øst til vest. Den var omtrent en kilometer høy og omtrent en kilometer tykk. Den beveget seg veldig fort, og i løpet av en time falt temperaturen fra over 39 grader til mellom 70-72 grader, som vi hadde bedt om.

Gud besvarte virkelig bønnene våre. Han senket temperaturen med tretti grader som vi hadde bedt om. Etter det ringte telefonen min hele resten av dagen med folk i kirken som husket bønnen vår, og alt jeg kunne si var: "Hva forventer du når du ber Gud om å gjøre noe i bønn, og Han gjør det?"

Og så tror jeg at jeg siterte. Jeg sa: "Hvis du ber om en fisk, vil Han ikke gi deg en slange. Og hvis du ber om brød, vil Han ikke gi deg en stein. Så du får det du ba om."

Uansett, hvis dere tenker på hvor mye megatonnasje kraft som forårsaket den stormen, for den stormen var som en bulldoser, og den presset all den varme luften ut og brakte bare inn kjølig luft.

Den tjueførste gangen jeg var vitne til Guds kraft) var i 1999 da jeg dro til Australia for å holde møter. Vi holdt møter i pastorens hjem. Han hadde en ung gutt som var døv, og jeg tror det var Jonathan, og jeg følte meg ledet til å be for ham. Vi ba for ham i gudstjenesten og tenkte ikke noe mer på det.

Neste dag støvsugde tanten hans huset sitt og syntes det var rart at støvsugeren hennes var så høylytt. Så kjørte hun datteren til skolen og bemerket: "Det må være noe galt med bilen, siden den var så høylytt." Da hun kom hjem, ringte telefonen, og en av søstrene hennes var på den andre linjen.

"Det må være noe galt med telefonen, for den er så høy", sa hun. Og til slutt sa hun til søsteren: "Snakker jeg alltid så høyt?" Da gikk det opp for henne at hun hadde bedt så intenst for at nevøen skulle bli helbredet, at Gud faktisk hadde helbredet henne. Da jeg la hendene på ham forleden kveld, må hun ha mottatt helbredelsen i stedet for ham.

Lovet være Gud for hans vidunderlige kraft. Hun hadde i 25 år hatt diagnosen industrielt hørselstap, noe som betyr at hun kunne høre, men det var som om hun hadde fingrene i ørene, eller hun hadde ørepropper på fordi hun ikke hørte så godt, og nå hørte hun plutselig perfekt.

Vi takker Herren for det. Nå ble hun helbredet.

Den tjueandre gangen jeg var vitne til Guds kraft), I juli 1999 hadde vi besøkt broder Doc Kashs menighet i Tennessee, og forkynte for hans menighet. En ung mann i menigheten hans hadde hugget ned noen trær, det så egentlig ut som bambus, men det var bare en pinne. Og hvis du bare lar meg ta den frem, broder Peter, så vil jeg at du skal kjenne på pinnen. Den er veldig lett. Hvis noen andre vil ta på den senere, er det greit. Men slik ser pinnen ut. Og det som skjedde var at en ung mann i menigheten hans hadde hugget ned noen trær ved siden av Docs hus og laget spaserstokker til ham, så jeg syntes det var ganske fint, så jeg ba ham om et par av disse stokkene slik at jeg også kunne lage spaserstokker til meg selv.

Det gjorde han, og da jeg kom hjem, var det juli. Jeg barket av pinnene. Du kan se at det ikke er bark på den. Jeg tok kniven min og skrapte dem så glatt jeg kunne. De var hule som bambus, men de hadde ikke

vekstmarkører som bambus. Jeg lot dem ligge i garasjen i fem måneder. Og denne pinnen lå i garasjen min i juli, august, september, oktober og november.

Og så skjedde det noe i november. Og det skal jeg fortelle deg om. Så det er fem måneder. Vi var der nede i 4. juli-helgen. Så det var hele juli måned.

I november reiste jeg på forretningsreise til Long Island i New York. Mens jeg var borte, kom politiet til inngangsdøren vår og spurte kona mi om hun hadde sett noe uvanlig, da de fant en mann rullet inn i et teppe et par kilometer fra huset vårt ved avkjørselen til Highway 71.

Da politiet dro, gikk hun inn i garasjen og fant den avbarkede spaserstokken og stakk den under sengen min på min side av sengen. Hun ville ha noe å forsvare seg med hvis noen prøvde å bryte seg inn i huset mens jeg var borte. Da jeg kom hjem, fortalte hun meg om besøket fra politiet, men glemte å nevne stokken.

I de neste fem månedene sov jeg over denne pinnen, men jeg visste ikke at den lå under kroppen min, for det var et skjørt på sengen som hindret lys i å se inn under sengen. I slutten av mars, uken før påske, støvsugde jeg under sengen min og hørte

en klunk. Jeg strakte meg under sengen og trakk ut spaserstokken, og den vokste akkurat her og akkurat her og akkurat der.

Du kan se knuten, og du kan se knuten på den siden den vokste.

Den hadde et blad som kom så langt ut, og omtrent så mye av det var som en renne for en gren, og så var bladet der. Så på begge sider av pinnen vokste det ut. Den vokste akkurat som i Bibelen, da Moses hadde etterlatt stokken sin i den aller helligste av de hellige historiene, gjorde Levi det, og da han kom tilbake året etter, vokste det ut to lemmer på den. Så i utgangspunktet vokste det to skudd med et blad på hver side og av skuddet som dannet et kors.

Jeg spurte kona mi om den, og hun fortalte at hun hadde satt den ut i november da politiet kom innom, og at hun bare hadde glemt den. Jeg lurte på om den hadde vokst ut til to store grener hvis jeg hadde satt den i vann. Men uansett, de var små, men det minnet meg om da Aron hadde latt staven sin ligge i det aller helligste i ett år, og den blomstret også. Så jeg har hatt den i arbeidsværelset mitt siden den gang, fordi jeg synes det er et slags vitnesbyrd om at Guds kraft fremdeles er med oss i denne tiden.

Den attende gangen jeg var vitne til Guds kraft) Det var i 2006 og jeg dro til Rwanda for å holde møter. En bror ville ta kameraet mitt og ta noen bilder av ministrene med meg i dem. Han visste ikke at hvis man holdt knappen nede, ville det ta 4 eller 5 bilder i sekundet. Så han trodde han bare skulle klikke for å ta ett bilde, men holdt knappen nede og tok fire bilder på mindre enn ett sekund. Dette er de fire bildene som ble tatt i løpet av et sekund. Det **første** bildet viste et sterkt lys over ministrene. Nå kunne det forklares, hvis du var kjødelig, ville du si, vel det er bare et gjenskinn fra kameraets blits. Men jeg hadde ikke blits.

Det var et av de gamle kameraene som tok JPEG-bilder, jeg tror de var på 3 eller 400. Det var i hvert fall ikke megapiksler, slik vi har i dag.

Det **andre** bildet viste dette Lyset. Dere kan se her at Lyset, som var over her, over hodet hans, begynte å stige ned midt blant ministrene, rett ved hodene deres i den siste raden.

Og for å være ærlig, da jeg kom tilbake, tok jeg bare disken min og lastet ned alt til datamaskinen min, og så lot jeg det bare ligge. Og en dag så jeg på oppdragsbilder og sa: "Hva er dette?" Og det var ti år senere. Og jeg så: "Jøss, dette er noe Gud har gjort. Og jeg visste ikke engang at Han gjorde det."

På det **tredje** bildet kan du se Lyset på skulderen min, det ble sett stige ned blant ministrene og sette seg på min venstre skulder.

Det fjerde bildet viste lyset **som dekket kroppen min** fullstendig, og det eneste man kunne se var bibelen min. Så det har helt og holdent nådd meg. Du kan se Bibelen i hånden min, men resten av meg er helt hvit (se bildene ovenfor).

Den tjuetredje gangen jeg var vitne til Guds kraft, var i **2006**, etter møtene våre i Rwanda, og vi dro rett derfra til Rukungiri i Uganda.

Der holdt vi et søndagsmøte for alle, men på mandag holdt vi det første av våre ministermøter for Vest-Uganda og Øst-Kongo. Vi begynte presis klokken 9, og klokken 9.05 skjedde det noe.

Vinden var så sterk, og regnet kom så raskt med store regndråper, blandet med hagl på størrelse med golfballer, at jeg ikke engang kunne høre meg selv preke. De hadde ikke noe lydanlegg, så jeg måtte undervise de 35 pastorene som var samlet, bare ved hjelp av stemmen min. Kirken deres var faktisk større enn denne kirken. Hvis vi inkluderte foajeen vår, ville den vært like stor. Så det var en større kirke, men de hadde ikke strøm i kirken, og jeg projiserte bare stemmen min, men jeg kunne ikke høre meg selv snakke på dette tidspunktet. Så jeg gikk for å sette meg ned.

Men siden regnet var så kraftig, og det blåste så voldsomt at takplatene skranglet og vugget, gikk jeg bort til siden og begynte å sette meg ned. Da skjedde det noe. Før jeg var kommet halvveis til tømmerbenken, var det noe som talte til meg og sa: "**Har ikke jeg sendt deg?**" Og jeg sa: "**Jo, Herre, du har sendt meg**". Han sa: "**Så ta ansvaret for møtet.**" Jeg hørte ikke dette hørbart, men jeg hørte det hørbart. Greit, hvis du skjønner hva jeg mener. Jeg hørte det ikke med mine ører, men jeg hørte det med mitt indre øre.

Jeg ante ikke hva jeg skulle gjøre for å ta hånd om situasjonen. Jeg mener, vi hadde en enorm storm utenfor. Så jeg begynte straks å gå mot prekestolen, og mitt første skritt var at min venstre fot begynte å gå fremover, og jeg fikk en mental visjon, øynene mine var vidåpne, men jeg så omtrent tretti sekunder av Jesus i båten. Nå kan jeg ikke si at jeg så det med øynene mine, for øynene mine er åpne. Jeg kunne se alle der, men jeg så det med mitt sinn.

Jeg kaller det en dagdrøm eller en mental visjon, for det er det vi har når vi er barn, når vi tror vi er på fisketur, men egentlig er vi i klassen og skal lære oss å stave eller noe. Men jeg hadde det som ble kalt et mentalt syn. Øynene mine var vidåpne, men jeg så et 30 sekunders syn av Jesus i båten. Det virket som 30 sekunder, men det varte bare et halvt sekund. Forklar det. Jeg kan ikke forklare at tiden bare gikk fortere. Jeg så bare hele greia.

Jeg så at bølgene slo mot båten, og regnet regnet ned, og der lå Jesus og sov i båten. Disiplene ble redde, og de vekket ham, og Jesus reiste seg og sa: "**Vær stille**". Og stormen stilnet. Jeg hadde undervist prestene om Jesu forhold til sin Far. Da jeg var klar til å ta mitt andre skritt med høyre fot igjen, fikk jeg et syn på omtrent 30 sekunder, som så ut til å ta bare et halvt sekund. Jeg så William Branham løpe

rundt et tre i Colorado etter at en enorm storm var stoppet, og dette ekornet skravlet. Og han bare forherliget Gud.

De neste fire skrittene til prekestolen hadde jeg djevelen i ryggen, og jeg kunne høre ham si til meg: "**Du kommer til å gjøre narr av deg selv**", og jeg kunne bare tenke på mannen som hadde et plakatskilt på seg som sa: "**Jeg er en narr for Kristus**", og når du snudde hodet for å se hva som var bak ham, sa plakaten: "**Hvem sin narr er du**"?

Da jeg var i 1974, og jeg deltok på Rose Bowl, og jeg hadde gått ned gjennom Los Angeles, og jeg så en mann med en reklameplakat på. Det sa en ting om Kristus og så en annen ting om Kristus, så det minnet meg om det samme.

Så jeg gikk opp på prekestolen og tenkte at alt jeg kan gjøre er det mine eldre brødre Jesus og William Branham og andre eldre brødre gjorde før meg. Men Jesus var den eldste, og jeg sa til brødrene: "**La oss bøye våre hoder i bønn.**"

Så fortalte jeg Satan **at hans brodd ble trukket ut på Golgata**, og at selv om **han var luftens fyrste og makt, så** var **brodden** hans trukket ut på grunn av Golgata, og at han bare var en bløff. Jeg sa: "**Jeg tar hver eneste ånd her inne under min kontroll til Guds ære.**"

Kan du forestille deg at du sitter i en kirke og presten sier det, og så plutselig stopper stormen? Ok, men det gjorde den.

Så sa jeg: "**Jeg befaler denne stormen å stoppe i Herren Jesu Kristi navn.**" Og i løpet av sekunder stoppet den, og vi har det på film, og vi fortsatte møtene våre, og det var så stille at alt man kunne høre var et drypp, ... drypp, ... drypp, mens vannet rant av taket. Vi fortsatte i tre og en halv time til vi tok lunsjpause. Da gikk jeg ut og så mot vest, nord og sør. Så så jeg rundt bygningen mot øst, og alt jeg kunne se var uværsskyer overalt hvor jeg så, og så var det noe som sa: "Se opp!"

Da jeg gjorde det, så jeg et hull i skyene, som om Gud hadde tatt en stor kakeform med en omkrets på en kilometer og skåret et hull og dratt ut midten av stormskyene. Det var alt det så ut som for meg. Det så ut som om vi nå satt i øyet av en tornadolignende storm. Så satte vi oss i bilen og kjørte til hotellet vårt for å spise lunsj, og vi måtte kjøre inn i en voldsom storm. Vi løp og prøvde å unngå regndråpene, og der spiste vi lunsj til lyden av dundrende regn og vind. Det var den verste lunsjen jeg noensinne har spist, ikke maten i seg selv, men stemningen. Så løp vi tilbake til bilen og kjørte tilbake til kirken, omtrent tre kilometer til fred og ro.

Den tjuefjerde gangen vi var vitne til et ekte mirakel) begynte jeg å holde den andre prekenen om Faderen og Sønnen og Sønnene, og viste hvordan vi skulle leve våre liv etter mønster av den førstefødte sønnen Jesus. Etter ca. 30 minutter lukket hullet seg, og uværet kom tilbake med all sin voldsomhet, regndråper og hagl på størrelse med golfballer. Vinden så ut til å ville løfte taket, så jeg sa: "**Brødre, la oss bøye hodene våre igjen.**"

Jeg visste at hvis jeg ba igjen, ville Gud ære mine bønner, men noe sa: "**Jeg vil at de andre prestene skal be denne gangen, for de er også sønner, og hvis du bare ber, vil de ønske å gjøre deg til noe mer enn bare deres bror. De vil prøve å gjøre deg til min profet.**"

Så jeg sa: "**Brødre, Gud vil at dere skal be denne gangen, for dere er også sønner. Han sa til meg at hvis jeg ber alene, vil dere ønske å gjøre meg til mer enn bare en bror.**"

Så vi ba slik bare afrikanske brødre kan be, og vet dere hva som skjedde? Vi fikk de samme resultatene som vi hadde fått tidligere da jeg ba. Og vi fortsatte å undervise til klokken 17.00. Uten flere distraksjoner.

Den tjuende-femte gangen jeg var vitne til Guds kraft og nærvær), Det var i **2007**, og jeg befant meg på en ny misjonsreise til Kongo og Kongo DRC. Episoden var da jeg forkynte i Mbanza Ngungu. Den første dagen begynte vi med en TV-sending til folket i Mbanza Ngungu. Vi inviterte dem til møtene.

Så gikk vi videre til kirken hvor vi holdt et møte for menighetsfolket. Jeg ble veldig opprørt over musikken, det var ikke ordnet, men heller mye kaos. De sang og spilte musikk i nesten to timer og hadde en bongokonkurranse mellom to brødre som varte i over tjue minutter alene. Hvis du kan se for deg til høyre for deg, du kan nesten nå ham, to karer som går løs på bongoene og har en konkurranse.

Jeg mener det var bare ... pastoren hadde syv baller fordi de hadde vært 7 thunders-troende. Pastoren reiste seg senere og sa at jeg vil be om unnskyldning, musikken vår er feil fordi vi satt under en viss pastor, og det var slik vi lærte at musikken vår var fra ham, og selvfølgelig var han fra USA, og han burde ha visst bedre.

Jeg hadde lagt merke til hvordan noen søstre hadde danset på kirkegulvet, og til slutt, da musikken stoppet og jeg nærmet meg prekestolen, var alle søstrene utslitte og satt henslengt i stolene sine. Så jeg irettesatte menigheten og fortalte dem at musikken skulle være ærbødig og stille, og skape en sjelegranskende opplevelse.

Neste dag, på menighetsmøtet, kom pastoren frem først og ba om unnskyldning for musikken kvelden før og sa til menigheten at de ikke måtte være sinte på meg fordi jeg irecttesatte dem, for de hadde aldri blitt undervist bedre. Så overlot han gudstjenesten til meg, og jeg underviste om forholdet mellom Gud og hans førstefødte sønn Jesus, og hans andre sønner.

Plutselig ble det et ramaskrik av begeistrede stemmer som man kunne høre på utsiden av kirken. Det som hadde skjedd var at da jeg begynte å preke, så jeg en regnbue omtrent 500 meter unna som hang 10 meter over bakken, og den var på vei mot kirken. Den kom til naboeiendommen der søstre holdt på å tilberede prestens lunsj, og så stoppet den opp i omtrent ti minutter. Det var da man kunne høre stemmeskrik utenfor.

Så beveget den seg videre og la seg over kirken, og du kan se bildet oppe på skjermen. Og dette er bare ett av mange. Det var faktisk fyren som filmet møtene der inne. Så ble han fortalt om det. Så han sluttet å filme møtene og gikk utenfor og tok bilder av det som foregikk. Han var baptist og sa at jeg aldri hadde vært vitne til noe lignende.

Så fortsatte regnbuen på 2nd, som var vertikal, det vil si rett over i form, å henge over kirken, fortsatt på 30 fot over bakken, og bare ca. 3 meter over kirketoppen her oppe. Den holdt posisjonen over kirken i omtrent 25 minutter og fikk snart selskap av en annen vertikal regnbue.

Da den andre regnbuen sluttet seg til den første regnbuen, ble den skålformet og holdt seg i ytterligere 20 minutter, før den fikk selskap av en tredje regnbue som, da den sluttet seg til de to første, ble til en hel sirkel som hang over kirken til prekenen min var over, og så forsvant den. Det overraskende er at dette skjedde i den tørre årstiden, hvor det ikke regner og bare noen få skyer flyter forbi. En av søstre kommenterte: "Se, det er en regnbue", og en annen søster sa at det ikke kan være en regnbue. Dette er den tørre årstiden. Det må være Ildstøtten.

Det er nøyaktig hva broder Branham kalte det i "Nådens Budskap" da han talte om de 3 Regnbuene. Han sa at det var en Ildsøyle, og han sa at det var den mest enestående manifestasjonen av Guds Nærvær i hele min tjeneste. Vel, da talte Den Hellige Ånd til broder Branham og sa at grunnen til regnbuen er at jeg viser deg at

det du har forkynt de siste 30 årene er sannheten. Vel, da vil jeg si at Jesus Kristus er den samme i går, i dag og til evig tid. Da var regnbuen der fordi jeg sa det som broder Branham sa.

Den tjuesjette gangen jeg var vitne til Guds kraft) var i **2002**, men jeg ble ikke gjort oppmerksom på det før ca. 8 år senere. Jeg forkynte for Stephen Ibale i Uganda, og et par kom bort til meg i bønnelinjen. De hadde vært gift i 8 år på den tiden og kunne ikke få barn. Jeg la hendene på dem og ba min Fader Gud om å gi dem barn. Åtte år senere fikk jeg høre av pastoren deres at Gud nå har velsignet dem med fire barn. Pastoren måtte til og med minne meg på at jeg hadde lagt hendene på dem og bedt for dem. Fordi man glemmer ting. Så mange mennesker kommer gjennom bønnelinjene.

Det var på samme tid, i den samme gudstjenesten som vi hadde de fire personene med tuberkulose, og jeg fant ikke ut før i dag at ingen har dødd av tuberkulose i den kirken på 21 år siden da. Og likevel ba vi for fire mennesker med tuberkulose, og legene deres hadde fortalt dem at de hadde fått bekreftet at de hadde tuberkulose. Så jeg vil bare si at våre hjerner ikke engang kan fatte alt det Gud har gjort for oss.

Men hver og en av dere kan nevne noen ganger i livet hvor Gud har gjort noe overnaturlig, og dere kan ikke forklare hvordan det kunne skje ved hjelp av fysisk mekanikk. Alt dere kan si er, hør her, jeg stoler på Gud og overlater det bare til ham. Skriv det i boken din. For hvis hver og en av oss hadde et hefte som dette, 34 sider her, og 30 sider, så alle disse menneskene, 33 ganger 30, så kommer du til å ha 1000 sider. Du kommer til å ha enda en Apostlenes gjerninger, og det er meningen at vi skal ha enda en Apostlenes gjerninger i vår menighet.

Den tjuesyvende gangen jeg var vitne til Guds kraft) I 2012 var jeg i Argentina, og vi holdt felles gudstjeneste for flere menigheter i Broder Juan Palacios kirke i Rumipal by, og Enrique Villas kirke fra hovedstaden Córdoba, det var veldig varmt. Kirken var så fullsatt (ca. 300 pluss mennesker). Kirken deres er omtrent like stor som broder Vayles kirke, så det var en god størrelse. Temperaturen ute var over 30 grader, og jeg måtte ta av meg jakken før jeg begynte å preke. Jeg husket den samme scenen i 1997 i min egen menighet i Kentucky. Så da vi ba, ba jeg Herren om å senke temperaturen med tretti grader, slik han gjorde for sine barn hjemme i 1997, fordi disse menneskene også var hans barn. Vel, jeg ba om det.

Da jeg var ferdig med prekenen, gikk vi til menighetssalen, som ikke lå mer enn seks meter fra kirkerommet, og da vi nådde frem til menighetssalen, hadde temperaturen endret seg og sunket med 30 grader.

Alle brødrene løp etter jakkene sine, og datteren til pastor Enrique, som var på besøk, sa, hun var bare 17 år eller noe sånt på den tiden, og hun sto og hutret fordi hun bare hadde på seg et skjørt og en T-skjorte med bling-bling på, og hun sa: "Jeg bare visste da du ba at jeg ikke hadde nok klær på meg i dag." Det var den 27. gangen nå.

Den tjueåttende gangen) var i **2019** da jeg ble spurt av bror Bakina Philips, en pastor i Uganda, som ønsket å holde en vekkelse for en by de ønsket å introdusere budskapet til. Det regnet, og han skrev til meg en torsdag kveld. Han sa at vi skulle starte møtet i morgen, og det har regnet siden da, og det fortsetter å regne, og det ga seg ikke. Og hvis du noen gang har vært i Uganda, så kan det komme monsuner i dagevis.

Misjonærvekkelsen skulle begynne på fredag, og de ønsket at monsunregnet skulle stoppe slik at de kunne begynne vekkelsen. Han husket at uværet hadde stoppet i Uganda, så han skrev til meg. Jeg sa: "**Jeg vil be med en gang, så gi meg beskjed når regnet opphører.**" Jeg skrev til ham og sa: "Vel, hva skjedde? Vi ba. Regnet opphørte, og de kunne holde vekkelsesmøtene sine på fredag. Han ga meg beskjed rett etter de fire dagene med forkynnelse om hva Gud hadde gjort. Umiddelbart etter at vi hadde bedt, opphevet Gud regnet og brakte det tilbake samme dag som vekkelsen var avsluttet. Vel, det er slik Gud arbeider.

Den tjueniende gangen jeg var vitne til Guds kraft) skjedde igjen i **2019**. Jeg ble bedt av en bror i Uganda om å be for regn fordi avlingene deres var i ferd med å dø på grunn av tørke. Jeg spurte ham "**om han var til stede da stormen ble stoppet**", og han sa "**ja**". Da sa jeg til ham at Gud kan gjøre det samme for ham igjen, men at han denne gangen kunne gi dem regn. Så vi ba sammen, og Gud sendte regnet i løpet av den samme timen vi ba.

Den trettiende gangen jeg var vitne til Guds kraft) fikk jeg en melding fra Malawi, broder Webster Chitsulo, om at regnet var så kraftig at avlingene deres ble oversvømmet. Jeg gikk med på å be for deres situasjon, og Gud besvarte våre bønner og stoppet stormen og stoppet regnet, og reddet avlingene deres fra stormen.

Den trettiførste gangen jeg var vitne til Guds kraft) Klokken var fem og jeg jobbet for Otis Elevator som seniorinnkjøper. Gary Morgan, den andre seniorinnkjøperen,

kom til meg (dette var rundt 1982) og sa: "Regnet vil ikke gi seg, og vi vil dra hjem. Jeg vet at Gud svarer på bønnene dine, så kan du be Ham om å la regnet gi seg i fem minutter, slik at vi kan komme oss til bilene våre og dra hjem uten å bli våte?" Jeg sa: "La oss bøye hodene våre nå." Og det gjorde vi på stedet. Du vet at de ikke kan gjøre det i dag. De ville sannsynligvis sparket deg. Men Gud besvarte bønnene våre umiddelbart, og vi satte oss i bilene våre, og da vi kjørte ut fra parkeringsplassen begynte det å regne igjen. Så Han ga oss bare en fem minutters pause i været, akkurat som vi hadde bedt Ham om, **akkurat** lenge nok til at vi kunne sette oss i bilene våre og dra hjem.

Den trettito andre gangen jeg var vitne til Guds kraft) var jeg sammen med broder Michal på vei gjennom Oklahoma, og det regnet så kraftig at vi ikke visste om vi skulle stoppe, for vi visste ikke hvor lenge det ville fortsette å regne, og vi måtte være i rute fordi vi skulle møte broder Alan McDougal til kveldsmat og deretter kjøre videre til broder Nathan DuCharme i Texas. Og så ble vi hos ham i noen dager. Vi ba om at regnet måtte opphøre, og Gud løftet regnet fra veien foran oss, og det regnet på hver side av motorveien, men ikke på selve veien. Så forklar det. Akkurat som forklarte min kone og jeg kjørte gjennom tunnelen hvor det var tåke over oss, tåke på hver side av oss, men veien var helt klar.

Den trettitredje gangen jeg var vitne til Guds kraft) Andre eksempler der jeg kan si at jeg har vært vitne til Guds kraft er så mange at jeg har glemt hvor mange ganger vi har bedt om regn, og det regnet. Utallige ganger har jeg bedt om regn for brødre hvis avlinger var i ferd med å brenne opp, og Gud sendte regn.

Den trettifjerde gangen) Og det har vært utallige andre **ganger** jeg har bedt Gud om å stoppe regnet slik at brorens avlinger og hjem skulle bli skånet. Og Gud besvarte disse bønnene. Det var noen ganger i Uganda. Andre ganger i Malawi ba jeg enten om regn, eller jeg ba om å stoppe regnet. Men så fortalte brødrene meg en time etter at jeg hadde bedt at bønnen deres var blitt besvart.

For et par år siden ringte onkelen min meg og sa at en stor orkan var på vei mot huset hans, og han sa rett og slett: "Jeg vet at Gud svarer på bønnene dine, så jeg vil at du skal be for meg." Vi sa til ham at vi skulle be. Halvannen time etter at vi hadde bedt, snudde orkanen i en 90-graders vinkel og unngikk huset hans helt og holdent. Den samme orkanen var på vei rett mot en brors hjem i Florida, og også mot min søster Beths hjem. Jeg sa til broren min, og jeg sa til søsteren min at jeg ville be for henne også. Og jeg sa til broder Ron Harr at jeg ville be for ham. Og så snudde den, og den gikk inn i landet, krysset landet.

Den samme orkanen var på vei rett mot en brors hjem i Florida, bror Ron, og også mot min søster Beths hjem. Tampa Bay hadde tømt seg, og de var alle redde for at orkanen skulle komme inn med et voldsomt raseri og oversvømme hjemmene deres. Den kom tilbake, men veldig forsiktig, og ingen skade ble gjort. Og søsteren min bor bare to kvartaler fra Tampa Bay, så det var et mirakel i seg selv.

Den 36. gangen) I desember **2022** fikk jeg et hjerneslag og var helt lam i noen dager. Jeg var 50/30 og omtrent rettlinjet. Datteren min Christina var på besøk på den tiden og måtte ta over ansvaret fordi sykepleierne bare sto og gjorde ingenting. Som om de aldri hadde vært gjennom sykepleierskolen. Det var litt av en opplevelse å se på.

Min andre datter kom innom etter det, og jeg kan takke Herren for det, for hun gråt. Og jeg sa til henne at jeg bare ville hjem, men hun sa: "**Du lovte at vi skulle gå sammen i borttrykkelsen**". Jeg sa: "**Hvis jeg lovte det, så vil jeg gjøre alt jeg kan for å holde løftet mitt.**" Nevrokirurgen sa til meg, kona og datteren min at etter å ha sett MR-bildene mine burde jeg være død eller i det minste en grønnsak som suger maten gjennom et sugerør, men jeg er et vitne om min Guds helbredende kraft.

For 21 år siden, i 2002, ba jeg for 4 personer i Stephen Ibales kirke i Uganda som ønsket forbønn fordi de hadde fått diagnosen TB (tuberkulose). Jeg ringte min venn Ben Caleb som kontaktet Stephen Ibale i morges, og han sier at han ikke kjenner til at noen har dødd av tuberkulose i løpet av de siste 21 årene. Så disse menneskene klarte seg.

Tredje Mosebok 63-0630M 44-3 *Elia, en av tidens største profeter, gjorde bare fire overnaturlige ting i løpet av hele sitt åtti år lange liv.*

Og Elisja, med en dobbel porsjon gjorde åtte, og vi ser tusener av ganger tusener med våre egne øyne. Se på Herrens engel i en søyle av ild. Vitenskapelig søken har tatt det til verden, vel vitende om at de kommer til å bli dømt av det.

Nummer trettiåtte) Da vi skulle gjøre klar til å plassere huset vårt, måtte jeg bruke øks for å rydde bakken for trettiseks trær. Etter at jeg hadde ryddet trærne, gikk jeg nord for der jeg hadde ryddet bakken, samlet familien min og ba om at Gud måtte vise oss hvor inngangsdøren skulle plasseres. I samme øyeblikk som vi løftet blikket fra bønnen, snudde vi oss og så en virvelvind som kom over gårdsplassen og stoppet og ble stående en liten stund der inngangsdøren vår nå er. Vi sa bare: "Det er et bra sted." Men vi visste alle at Gud hadde vist oss hvor vi skulle stake ut inngangsdøren.

Nummer 39) Vi var i Polen, og på slutten av gudstjenesten holdt vi en bønnelinje.

En mann som hadde hatt emfysem i 28 år, ble helbredet.

Nummer førti) En annen mann i bønnekøen i Polen som hadde hatt magesår i 30 år, ble helbredet.

Nummer Førtien) En kvinne ble helbredet for nevrose og gjenopprettet ekteskapet med sin mann.

Nummer 42) Det var i 1976 og broder Vayle skulle komme til Minneapolis og forkynne. Dette var bare andre gang jeg var i menigheten, men siden jeg hadde lest boken Church Age, ville jeg gjerne møte ham. Etter gudstjenesten gikk vi ut og spiste på David Fong's Chinese restaurant i Bloomington Minnesota. Den ligger der fortsatt. God mat. Vi gikk ut sammen med pastoren. Den Hellige Ånd talte til Br. Vayle: "Denne unge mannen vil bety noe viktig for din tjeneste." Samtidig sa Den Hellige Ånd til meg: "Kom inn under denne mannens tjeneste."

Etter den kvelden dro bror Vayle til Rapid City i Sør-Dakota og til menigheten i Grunthal i Saskatchewan i det vestlige Canada. Det var familiemøter der, og han begynte å fortelle folk overalt hvor han gikk i tre år at de skulle be for denne broren som er fotballspiller i Minnesota, for Gud sa til meg: "Han vil bety noe veldig viktig for min tjeneste."

Det er andre mirakler jeg kan fortelle deg om, tre helt sikkert, men min kone ba meg om ikke å snakke om familieanliggender.

Så vi har sett lamme gå (i Sør-Dakota var en mann lam, og vi ba for ham med to sammenvokste diskene, og Gud gjenopprettet ryggraden hans. Han kunne gå igjen).

Vi så en diabetiker fra Kentucky (koldbrann i foten) hvor alle muskler og vev i hælen var skåret ut, og Gud gjenopprettet foten hans.

Vi ba om at de døve måtte høre. Og søster Heides søster ble helbredet i Australia.

De døde ble vekket til live (En mor fra Iowa døde ved middagsbordet i Ohio, og etter at jeg hadde lagt mine lepper på hennes lepper, var det min svigermor, og da jeg pustet inn, ble hun levende igjen).

Folk vil kanskje si at det bare var munn-til-munn-redning. Vel, vet dere hva? Da ga Elia gutten munn-til-munn gjenoppliving, og det samme gjorde Elisa, og det samme gjorde Malakias, og det samme gjorde broder Branham.

Broder Branham sa at en mann hadde dødd av tuberkulose. Jeg måtte stappe

innvollene hans i munnen hans og deretter sette munnen min på den. Så du skjønner, hvis du vet hvordan Gud arbeider i et mønster, så følger du mønsteret, og du får de samme resultatene, ok? For Han forandrer seg ikke.

Den døde stokken som ble avbarket i ti måneder, og etter å ha ligget på den i fem måneder, slo den ut og fikk to blader. (Som Arons stav).

Livmorkreft hos en gravid kvinne helbredet i Indiana.

Baby født med en hofte ute av ledd ble helbredet i Kentucky.

Et barn som ble født i Kentucky med et hode som ikke ville vokse sammen, vokste ut igjen etter bønn.

ITP-pasient, min egen datter ble helbredet i Hamilton, Ohio.

En mann som var døende av lungekreft, ble helbredet i Kentucky.

Svulst helbredet hos Guy Gillis fra Indiana, helbredet etter bønn.

Nevrotisk helbredet og gjenopprettet ekteskapet deres i Polen.
Det er... Jeg har ikke engang det oppført. Dette ville vært 38.

Jeg har aldri nevnt dette før, men jeg var sammen med bror Michael, og vi var i Polen, og vi hadde en helbredelseslinje. Og det var faktisk en kvinne som hadde blitt voldtatt, og hun var i nevrose, og hun ble helbredet i den bønnelinjen.

Så var det en mann med et 30 år gammelt magesår som ble helbredet i Polen.

En mann som hadde hatt astma i 28 år ble helbredet i Polen. Han ba til og med bror Michael om å gi ham noen medisiner for å hjelpe ham. Husker du det? Fordi han visste at din kone var sykepleier, ba han om medisiner, men han ble helbredet.

Makt over været senket temperaturen med 30 grader i løpet av en time. Det skjedde i Kentucky og igjen i Argentina.

Uværet stoppet i Uganda.

Horisontal regnbue dukket opp over kirke i Kongo.

Orkaner snudde retning osv.

Fire troende i Uganda ble kurert for tuberkulose.

Og det er utvilsomt mange flere, som jeg bare ikke har kommet på.

Men la oss bare be. Lovpris Gud og la oss bare be om at vi kan gi Ham all den ære som Han vil gjøre for hver enkelt av oss.

Jeg kunne fortelle barnebarnet mitt det da han kom ut i morges og vi sto på baksiden, og han sa at det var flott. Jeg liker det virkelig, bestefar.

Og jeg sa, vel, hvis du er på samme alder som jeg var, så hvis du bare ville være et vitne til det Gud gjør og fortelle Ham at du kommer til å vitne.

Hvis Gud gjør noe som du kommer til å vitne om for alle, så vil Gud gjøre ting, slik at du vitner slik at Han får æren. Du skjønner, dette handler ikke om Brian Kocourek. Det handler om en mann som har sagt at jeg skal være et vitne. Det er som broder Branham, jeg skal være et vitne, og se på alle de tingene han gjorde i sitt liv.

Så la oss bøye hodene våre i bønn.

Nådige Far, vi takker Deg, Herre, for alle disse vidunderlige tingene som Du har gjort.

Det er over 40 av dem, og Elia hadde bare fire. Og vi er takknemlige for de fire, og vi vet at Elisja hadde åtte, og likevel er dette fire ganger så mange som åtte, og faktisk fem ganger så mange som 8.

Og så, Herre, vi er takknemlige for at Du har gjort alle disse tingene, og Du vil fortsette å gjøre det, jeg tror ikke et øyeblikk på at Du har stoppet. Jeg ser etter en oppstandelse og jeg ser etter en bortrykkelse, og jeg vet at begge disse er overnaturlige ting, og så vet jeg at jeg har minst to ting til som kommer.

Men Herre, vi kan ha flere ting. Du vet at min helse er blitt gjenopprettet, så vi har mye mer å tilby Deg.

Så, Far, vi takker Deg for at Du har vært med oss i alle disse 70 årene, og det virker som om Du har gjort noe overnaturlig i mitt liv mer enn hvert annet år, kanskje hvert eneste år. Så jeg vil takke Deg for det, og bare for at vi kan være et vitne til hvilken herlighet Du har vist oss, i Jesu navn ber vi. Amen.

Men vi takker Gud, jeg takker Gud for at min helbredelse og alt er, jeg tror det er fullført. Det tror jeg virkelig. Jeg tror det eneste er at jeg bare er gammel.

Så jeg kunne ikke løpe da jeg var 65 år gammel, og jeg kunne heller ikke hoppe. Jeg har ikke kunnet hoppe hele livet. Jeg var en ung idrettsutøver, og jeg kunne ta en baklengs salto uten problemer.

Men jeg kunne ikke hoppe 18 tommer over bakken. Så hvite menn kan ikke hoppe, antar jeg. Men Gud kan.